

گفتگوی با سیمیه غلامی، تکواندوکار که برای شرکت در المپیک ۲۰۲۰ تلاش می‌کند

اولین زن مدال آور افغانستان

خود را ادامه دادم اساتید خیلی نگاه مثبتی به شرایط من داشتند و می‌گفتند: «تو شرایط خوبی در تکواندو داری...». اما مهم‌ترین چیزی که به من انگیزه داد گرفتن مدال برنز المپیک آقای روح... نیکپا، تکواندوکار هموطنم، بود. این برای من خیلی امیدوارکننده و انرژی بخش بود. سال ۱۳۹۰ در المپیداد دانشجویان دانشگاه پیام‌نور سراسر کشور که به میزبانی دانشگاه «فردوسی» مشهد برگزار شد مدال طلا گرفتم و این اولین طلای من در ورزش حرفه‌ای بود.

اولین مدال بین‌المللی تاریخ افغانستان در ورزش بانوان

چند روز بعد از گرفتن اولین مدال به مسابقات انتخابی تیم ملی که در کابل برگزار شد رفتم و در این مسابقات اول شدم. به دلیل اینکه آن زمان مشکلاتی در فدراسیون تکواندو افغانستان وجود داشت من از سال ۱۳۹۰ تا ۱۳۹۵ به هیچ مسابقه‌ای اعزام نشدم، تا اینکه سال ۱۳۹۵ دوباره برای مسابقات انتخابی تیم ملی به کابل رفتم و برای حضور در تیم ملی انتخاب شدم. همان سال به بازی‌های جنوب آسیا که در کشور هند برگزار می‌شد رفتم و اولین مدال طلا افغانستان را در ورزش بانوان برای کشورم به ارمغان آوردم. حضور در مسابقات هند و گرفتن مدال طلا هدف کوچک من بود، اما اتفاق خوبی در ورزش حرفه‌ای من بود. اوایل من نمی‌دانستم که این اولین مدال طلای تاریخ ورزش بانوان افغانستان است. زمانی فهمیدم که در فضای مجازی پیچید و واکنش مردم را دیدم. چیزی که بیشترین انرژی را به من می‌داد دیدن خوشحالی مردم از مدالی بود که من در هند به دست آورده بودم. استقبال مردم در فرودگاه کابل بعد از بازگشت از هند برای من خیلی ارزشمند بود، به خصوص اینکه پدرم هم آمده بود و من این را نمی‌دانستم. زمانی که دیدم مردم به پدرم برای داشتن دختری که برای کشورش افتخار آفرین بوده تبریک می‌گویند خیلی انرژی گرفتم. مربی تیم ملی تکواندو بانوان افغانستان می‌گفت: «روزی که تو مدال گرفتی نزدیک به ۴۰ نفر به فدراسیون زنگ زدند و درباره ثبت نام در کلاس‌های تکواندو از من سؤال کردند». وقتی دیدم برای دختران هموطنم که با مشکلات زیادی دست‌به‌گریبان اند یک انگیزه شده ام برایم خیلی لذت بخش بود. مایک ماه بعد از هند برای کسب سهمیه المپیک به فیلیپین رفتم که متأسفانه نشد و با اختلاف یک امتیاز به حریف خود باختیم. همچنین یک اردوی یک هفته‌ای به کره جنوبی رفتم و در آنجا تمرین کردیم.

حضور در المپیک ۲۰۲۰ مهم‌ترین هدف من است
قرار است ۲۰ روز دیگر به بازی‌های آسیایی ترکمنستان اعزام شوم و امیدوارم در این مسابقات نتیجه مطلوب را بگیرم.

محمدرضا هاشمی - بزرگ‌ترین افتخار لایذ می‌تواند همین باشد که نامت را در تاریخ کشورت ماندگار کنی. ماندگاری هم البته راه‌ورسم خودش را دارد. یک نفر ماندگار است به سبب هیاهو و موج زندگی و متخصص بی‌راه‌است و دیگری به تلاش و کوشش و رزم. مثلاً ممکن است اولین کسی باشی که از کشورت به مریخ می‌روی یا اولین فردی باشی که برای کشورت مدال طلا می‌گیری.

از سه ماه قبل پیگیر خانم سیمیه غلامی بودم که بتوانم با او درباره افتخار آفرینی‌اش در مسابقات المپیک جنوب آسیا که سال ۱۳۹۵ در کشور هند برگزار شد مصاحبه کنم. او اولین کسی است که برای کشورش افغانستان در ورزش بانوان مدال طلا گرفته. بالآخره چند روز قبل موفق شدم در یکی از باشگاه‌های گلشهر با خانم غلامی راجع به تکواندو و ورزش‌های ورزشی‌اش مصاحبه کنم. حالا کسب سهمیه حضور در المپیک ۲۰۲۰ مهم‌ترین هدف سیمیه غلامی است. او امیدوار است بتواند در تیم ملی بانوان ایران در رشته تکواندو با هم‌زبانان ایرانی‌اش تمرین کند تا برای حضور در مسابقات کسب سهمیه المپیک بیش از پیش آماده باشد.

آرزو داشتیم در رشته ژیمناستیک در المپیک مدال بگیریم

سیمیه غلامی هستم، عضو تیم ملی تکواندو افغانستان. پنج سال است که در تیم ملی تکواندو افغانستان حضور دارم. متولد ۱۳۷۳ هستم و لیسانس کشاورزی از دانشگاه پیام‌نور نیشابور دارم. پدر من سال‌ها قبل به ایران مهاجرت کرد و من و خواهر و برادرانم در مشهد به دنیا آمده‌ایم. من اصلاً به ورزش‌های رزمی علاقه نداشتم؛ آرزو داشتیم یک ژیمناستیک‌کار حرفه‌ای شوم و در رشته ژیمناستیک در المپیک مدال بگیریم. این آرزو زمانی شکل گرفت که وقتی بچه بودم تلویزیون مسابقات ژیمناستیک المپیک را نشان می‌داد و این خیلی برای من جذاب بود. پانزده ساله بودم که به کلاس ژیمناستیک می‌رفتم. مادر یکی از دوستانم که با او به کلاس ژیمناستیک می‌رفتم مرا تشویق کرد که به کلاس تکواندو بروم. او به من گفت: «تو قد بلندی داری و فیزیک بدنت به درد تکواندو می‌خورد». به تاکید ایشان من یک جلسه کلاس تکواندو رفتم و مربی از من خوشش آمد. این دلیل حضور من در ورزش تکواندو بود. اولین باشگاهی که رفتم در سی متری طلاب بود که زیر نظر خانم سیدآبادی اداره می‌شد.

مدال برنر روح... نیکپا در المپیک به من انگیزه داد

آن زمان دو ماه به کلاس تکواندو رفتم و بعد از آن ادامه ندادم. تا سال ۱۳۹۰ که دانشگاه قبول شدم ورزش نکردم، تا اینکه همان سال با کانون تکواندوکاران مهاجر در مشهد آشنا شدم. این کانون که برای سامان‌دهی تکواندوکاران مهاجر به مدیریت آقای خاشعی تشکیل شده بود بهانه‌ای شد که من دوباره به تکواندو روی آورم. از آن زمان به بعد این ورزش را ادامه دادم. کم‌کم که تمرینات

سال ۱۳۹۵ دوباره برای مسابقات انتخابی تیم ملی به کابل رفتم و برای حضور در تیم ملی انتخاب شدم. همان سال به بازی‌های جنوب آسیا که در کشور هند برگزار می‌شد رفتم و اولین مدال طلا افغانستان را در ورزش بانوان برای کشورم به ارمغان آوردم

